

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat!

„Senki nem fogta a kezem...”

A kétéves Marci zajos huppanással csúszott le a keskeny lépcsőfokokon. Amikor leért, hangosan üvöltöni kezdett.

Édesanyja ijedtében majdnem elejtette a tálcát a csészékkel. „Marcikám, mi történt?” Marcival nem történt semmi. Csupán gyermeki önérzetessége kapott egy kis horzsolást. Arcán könnyek folytak végig, amikor szemrehányóan válaszolt: „Mert senki nem fogta a kezemet!”

Marci megszokta, hogy apja vagy anyja fogja a kezét, amikor lefelé mennek a lépcsőn. És amilyenek a gyerekek, ma nagyok és erősnek érezte magát ahhoz, hogy ezt a feladatot idegen segítség nélkül megoldja. De fájdalmasan kellett tapasztalnia, hogy még mindig szüksége van valakire, aki fogja a kezét.

Hány meg hány ember él ma a világon, akik a száguldó változásoknak ebben a korában összeza-varodottnak, tájékozatlannak, kiszolgáltatottnak érzik magukat! Megpróbálnak egyedül eligazodni adott helyzetük zürzavarában, saját erővel nekivágni a feladatok megoldásának – hiszen felnőttek, magabiztosak –, azonban rájönnek, hogy hiányzik valami, ami irányt mutat, célt ad és belső békességet ajándékozik. Az élet hajótöröttjeinek hihetetlenül nagy táborára kesereg a csőd partjaira vetve: „...mert senki nem fogta a kezemet.”

Milyen magától értetődő választ jelentett régen az anyai szív, az anyai kéz szimbóluma! Hiánya sorscsapást, tragédiát, nem ritkán züllést. Ma is az,

de meg kellett szoknunk. Elvetélt, nem vállalt, egyik nevelőszülőtől a másikig „mentett” vagy taszigált kicsinyek vádló tekintete égeti társadalmunk lelkiismeretét: „Nem kellünk, nem fáj nektek, hogy hova jutunk, mert nem fogjátok a kezünket.”

Hajmeresztő szereptorzulások. Döbenten olvasom egy svájci lapban, hogy az afgán származású Saberét tízéves korában eladták szülei egy erőszakoskodó 55 éves talibánnak. A kislány értéke 50 birka árával ért fel. A gyermeknek sikerült elmenekülnie, de most 11 éves lánytestvérét fenyegeti hasonló sors: a család el akarja adni, hogy az adósságot kifizessék.

Talán itt még nem tartunk. De vajon sok esetben nem közelítjük ezt az irányt? Mi a helyzet a családban élőkkel? Le sem merem írni, hogy „normális családban”. Mert ez manapság igen ritka. Újabban egyre-másra halljuk, hogy anyák „lépnek le” – hogy „megvalósítsák magukat”. Vagy egyszerűen nem érnek rá az anyai kötelességek teljesítésére. Az elhanyagolt gyermek pedig enyhébb esetben tévútra jut, de igen sokszor züllésnek indul.

Van azért más anyatípus is, de ez szinte, mint a fehér holló. „Társadalmunk térképét – írja Max Lucado *Harc az óriásokkal* című kiváló könyvében (Kisházy Mária nagyszerű fordításában) – csendes hősök tarkítják. Nem hordanak szalagot, hányásnyomokat viselnek és bibiket pusztítanak. Nem kerülnek újságok címlapjára, viszont megvarrják a ruhaszegelet és ellenőrzik a házi feladatot. Nevüket nem találjuk a Nobel-díjra jelöltek listáján, inkább a tanteremben és Biblia tanítók listáján. Anyunak hívják őket. Hősök.”

Lehetetlen úgy elmennünk a téma mellett, hogy rá ne mutatnánk: hiszen van Valaki, Aki minden más támasznál biztosabban kínál: „... Ne félj... igazságom jobbjával támogatlak” (És 41,10); „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem” (Zsolt 27,10); „Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én” (És 66,13). Csakhogy ezeknek az ígéreteknek a beteljesítéséhez itt a földön minket, téged és engem vesz igénybe a Láthatatlan és mégis Mindenütt Jelenvaló.

Amikor a trónon ülő jobb és bal keze felé állítja majd az ítéletre összegyűlt emberiséget, az üdvösségre kaput nyitó indoklások egyike ez lesz: „Jertek, Atyám áldottai, mert amikor megindult alattam a lépcső, ti megragadtátok a kezemet. Anyák voltatok.” ITné

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Isten hívásának megvetése

Egy eldugott völgy valamelyik kis tanyájáról kérés érkezett, hogy látogassam meg őket. Sejtelmem sem volt, mivel fogok szembesülni. Csak annyit közöltek velem, hogy emberek ott nagy bajban vannak. Három idős férfit találtam, akik azonnal sírni kezdtek. Mindegyik a bűn terhe alatt nyögött.

„Elvesztünk! – jajgattak. – Ki tud segíteni rajtunk?” Eszembe jutott, amit Jézus mondott: *az Embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett (Lukács 19,10).*

Az Ige felbátorított. Ha ezek az emberek elveszteknek látják magukat, bizonyára hajlandók lesznek Jézus ajánlatát elfogadni. Mind a 70-es éveikben jártak, túl sok idejük tehát nem volt hátra.

Telve reménységgel elkezdtem mutatni nekik az utat a meneküléshez.

„A Biblia arra oktat, hogy valljuk meg és hagyjuk el bűneinket, életünket pedig adjuk át Jézusnak” – fejeztem be a magyarázatot.

A házigazda furcsán rám nézett, és felsóhajtott. „Bárcsak Isten még egy kis türelmet tanúsítana irántam!”

Erre a többiek elhagyták a szobát.

„Isten 70 évig túrt magának – emlékeztettem a férfit -, és ma szeretné megmenteni.”

A férfi azonban egyre azt ismételte, hogy Isten legyen hozzá még egy kicsit türelmes.

„De ma van az üdvösség napja. Fogadja el ma Isten kínálatát!” – bátorítottam.

Ő azonban kitartóan hajtogatta: „Csak még egy kis türelmet Isten részéről!” Sehogy nem értettem.

„Miért kellene Istennek még tovább türelemmel lennie? Ő, aki annyi éven át türelmes volt maga iránt.” A férfi erre felállt és energikusan kiáltotta: „Mert ma még nem akarok megtérni.” Nevetni kezdett. Elveszett állapota nem érdekelté többé. A másik kettővel sem jutottam többre.

Bizonyos idő múlva ismét ellátogattam hozzájuk.

„Minek jössz? Hogy a mennybe vagy a pokolba küldesz, nekem teljesen mindegy” – így fogadott a házigazda, és újra hátborzongatóan felnevetett.

Szinte a pokol hatalmát éreztem. Rövid idővel ez után az ördögi nevetés után meghalt. Mikor erről értesültem, eszembe jutott az Ige: *Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon (Zsid.12, 15).*

Nincs szebb név?

Amikor Nikodémus Jézushoz jött, első szavai nem fejezték ki látogatásának igazi okát.

Azt mondta: *Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki nem teheti e jeleket, melyeket teszel, hanem ha Isten van veled (Ján 3,2).*

Jézus belelátott ennek az embernek a szívébe, és azonnal a központi témára tért, vagyis: hogy lehet bejutni az Isten országába.

Egy evangélizáció alkalmával hasonló módon jött hozzám egy leány.

Zokogva szólalt meg: „Sehogy nem értem, hogy adhattak a szülők ilyen csúnya nevet nekem.”

„Ohó – gondoltam –, nem ez lesz az igazi ok, amiért hozzám jöttél.” Minden teketória nélkül megkérdeztem: „Milyen a kapcsolatod Jézussal?”

„Rendezni kell az életemet Isten előtt” – vallotta be nyíltan. Kiöntötte a szívét, megvallotta a bűneit, és be tudta fogadni az Ige szavát. Isten Szentlelke világossá tette előtte az üdvösséget. Együtt adtunk hálát Istennek a csodáért, hogy új teremtést formált belőle.

Búcsúzásnál így szóltam hozzá: „Neved most már benne van az Élet könyvében. Ha a mennyben megnyitják ezt a könyvet és felolvassák a nevedet, akkor is a szívedbe fog nyilallni, hogy nem szép?”

„Miután nevem ott van az Élet könyvében, ezentúl sokkal jobban fog tetszeni” – válaszolta.

Mint Nikodémus, ő is megtapasztalta, amit Jézus a tanítványainak mondott: *Örüljétek, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyekben (Luk 10,20).*

Lelki áldozat

Meglátogattam ismét magányos unokahúgomat, aki nagyon örült a szívesen látott változatosságnak. Különböző hétköznapi dolgokról beszélgettünk. Megtárgyaltuk, hogy folyik az élete ennek-annak a rokonnak. De nem mellőztük a legfontosabbat, Isten Igéjét sem. 1 Péter 2,5-öt vettük elő: *Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*

„Mit jelent a 'lelki áldozat'? – szakított félbe az unokahúgom. – Te könnyen beszélsz, neked nincsenek olyan kísértéseid, mint nekem. Bizonyos vagy benne, hogy Isten szeret, hiszen evangélista vagy, és neki szolgálsz. Viszont én egyre azon töprengök, hogy az ostobaságaimat vajon nem fogja-e mégis számon kérni. És ha így nézem magam, úgy érzem, hogy egyáltalán nem szerethet.”

„Kívánnál lelki áldozatot hozni? – kérdeztem. – Akkor most imádkozzunk együtt, és köszönd meg Istennek, hogy téged ugyanúgy szeret, mint Arthurt. Isten gyermekének szabad, sőt kell ezzel számolnia akkor is, ha mást érez.”

„De nem egyszerű megtenni, amit mondasz” – felelt az unokahúgom.

Mégis követte a tanácsomat, és mire elbúcsúztunk, a tekintete teljesen megváltozott.

*

Hasonlóképpen történt egy öregotthonban lakó idősebb nőtestvérről. Állandó lehangoltsággal küszködött.

Ő is így nyilatkozott: „Rád Isten kedvveléssel néz, mert evangélista vagy. Ebből származik a bizonyosság-

god. Bennem nincs ilyen bizonyosság. Hozzám nem szól a Megváltó. Még soha nem biztosított afelől, hogy mindent megbocsátott.”

„Tudod – mondtam neki –, az evangéliumban meg van írva, mit mondott Jézus egy szegény gutaütöttnek: *Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid*. Most pedig én mondom neked Jézus nevében: Bűneid meg vannak bocsátva. Azonnal adjunk hálát ezért a Megváltónak.”

Az idős asszony így imádkozott: „Drága Megváltóm, köszönöm neked, hogy Arthur von Bergen testvér bizonyos az én bűneim bocsánatában.”

Két további látogatás alkalmával ugyanezt az imát ismételte. Mikor ezek után felkerestem, a következő szavakkal fogadott: „Örülök, hogy jöttél, de többé nem lesz szükségem rád.”

„Nem kellett volna jönnöm?” – kérdeztem.

„Dehogynem, csak nincs rád többé szükségem.”

Az imájából értettem meg, mire gondolt, mert most így imádkozott: „Hálát adok neked, drága Megváltóm, nincs szükségem többé a testvérré, mert Igéd világosan mondja nekem, hogy bűneimet megbocsátottad.”

Úgy tett, mint a zsoltaíró: *Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, ó Uram (Zsolt 27,8)*.

Örömben, bánatban

Buzgó sürgés-forgás folyt egy hívő parasztháznál. A nagynéni készült férjhez menni. Sok volt a munka, sok az előkészület, és valamennyien örültek az ünnepi alkalomnak. Egyelőre mindenkit lefoglalt a tennivaló, igyekeztek, hogy az alkalom szépen, jól sikerüljön. Senkinek nem jutott ideje a kis fiúcskára. Örültek, hogy egyedül is eljátszogatott.

Azonban hirtelen észrevették, hogy a kisember eltűnt. Anyja szólongatta, de nem kapott választ. Most aztán félretettek mindent, és kezdődött a keresés. A ház és istálló minden zugát, minden szögletét átkutatták, eredménytelenül. Végül valakinek eszébe jutott, hogy nézzék meg a trágyagödöröt. Az irtózatos gyanú valóságnak bizonyult. Ott találták meg a gyermeket. Az öröm egy pillanat alatt mély gyászra fordult. A fiúcska egyetlen gyermek volt. Születése után az orvosok nem biztatták a szülőket további reménységgel a gyermekáldást illetően. Közölték, hogy lehetetlen még egy terhesség.

Nehéz szívvel látogattam meg a szülőket. Arcukon feltartóztathatatlanul folyt a keserű könny.

„Egész jövőnk összeomlott! Nem lesz gyermekünk, nem lesz örökösünk” - panasolta az apa. A felesége bólogatott.

Milyen vigasztalást nyújthattam ezeknek a súlyosan megpróbált embereknek? A bajuk elnémitott, de szívemben Istenhez kiáltottam. Ábrahám és Sára esete jutott eszembe.

Minden megfontolás nélkül így szóltam: „Az angyal azt mondta: 'Eszteendőre ilyenkor Sárának fia lesz!' Ez akkor is lehetetlen volt, de Isten megtartotta a szavát.” Utána azon töprengtem, nem lőttem-e túl a célon, nem támasztottam-e hamis reménységet a házaspárban.

Egy napon azt hallottam, hogy a megpróbált édesanya ismét terhes. Pontosan egy év múlva egészséges leánykája született. Évek folyamán ez a leány értékes támasza lett a szülőknek.

Szó szerint megtapasztalták, ami Zsoltár 71,19-20-ban áll: *Hisz' a te igazságod, ó Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél, kicsoda hasonló tehozzád, ó Isten? Aki sok bajt és nyomorúságot érzettél velünk, de ismét megelevenítesz, a föld mélységéből ismét felhozol. Megsokasítod az én nagyságomat, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz engem.*

Atyai szeretet

A konfirmációs kurzuson részt vevő fiataloknak néha fogalmazást kell írniuk. Ezért többnyire nem nagyon lelkesednek. Mindig mások fogalmazásait hallgatják szívesebben. Különösen aktuális volt az *életrajz* téma. A záró alkalmon néhány fogalmazás felolvasásra került. Erre az ünnepélyre sok hívő jön el, hogy Isten Igéjét hallgassák és együtt örüljenek a fiatalokkal, akik közül többnyire sokan döntenek Jézus mellett.

Az egyik ilyen záróünnepélyen Elsbeth is felolvasta a fogalmazását. Gyermekkorában szüleivel jó néhány magas hegyet megmászott, hogy a jószágáról gondoskodjon. Ha az időjárás engedte, az egész család kivonult szénát kaszálni kivételesen meredek lejtőkre, ahol a vadon nőtt füveket lekaszálás után forgatták, gereblyézték s végül lehordták a völgybe. Persze mindezt gépi segítség nélkül.

„Soha ne álljatok rá a laza szénakupacra, mert könnyen megcsúszhattok, s lezuhantok a meredek lejtőn!” – intette az apa a gyermekeket. Mind bólogattak és szigorúan az apa utasításához tartották magukat. Elsbeth is jól ismerte a hegyvilág veszélyeit.

Egy napon azonban mégis megcsúszott a meredeken. Ez a lejtő függőleges sziklafalban végződött, mely mély szakadékba vezetett. Elsbeth szemtől szemben a biztos halállal igyekezett kézzel lábbal megtartani magát a gyér fücsomókban, de egyre sebesebben csúszott a szakadék felé. Édesapja felfigyelt, mindent eldobott a kezéből, és saját biztonságára nem gondolva rohant a lánya után. Néhány méterrel a szakadék előtt sikerült megragadnia, saját lendületét is megfékeznie, és mindketten megmenekültek. Az egész család reszkető térdel adott hálát Istennek az utolsó másodpercben történt szabadulásért.

A teremben megkönnyebbült sóhajtás hallatszott. Olvasás alatt a feszültségtől a hallgatónak a lélegzete is elakadt. Az ünnepély vezetője felkérte Elsbeth édesapját, hogy jöjjön előre, és mondja el, mire gondolt, mit érzett ezekben a félelmetes pillanatokban.

Az apa nehéz léptekkel ment ki a szószekhez, de nem tudott azonnal megszólalni. A könnyeivel küszködött. Vajon lélekben még egyszer átélte a rettenetes élményt, miközben a lánya olvasott? A hallgatókban egyre nőtt a feszültség. Mi következik? Milyen könnyen magával ránthatta volna a zuhanó leány az édesapját is a halálba! Mit fog vajon mondani?

A férfi szinte nehézkesen csak ennyit mondott: „Soha nem gondoltam volna, hogy az apai szeretet így tud száguldani.”

Ez volt az egész prédikációja, de ennyi elég volt. A hallgatók könnyeiket törölgették. Az apa nyugodtan visszament a helyére.

Istentisztelet után alkalmam volt még beszélni vele. Kicsit beszámolt a sokkról, amit az apa érez, ha gyermekét zuhanni látja. „Azt hittem, a lány magával ránt a mélybe – vallotta. – Isten kegyelme volt, hogy mindketten életben maradtunk.”

Évekkel később Elsbeth meghallotta Isten hívását és szolgálatába lépett. Bizonyos ideig gyülekezetünk missziójában munkálkodott, Pápua Új-Guineában, ma áldott szolgálatot végez mint gondnok a brienzi gyülekezeti házban.

A kedves Vreni

Hosszú idő után egyszer ismét félreeső parasztháznál kellett bibliaórát tartanom. Elég jól ismertem a családot. Igazán egyszerű körülmények közt éltek. Bizonyára sokszor össze kellett húzniuk magukat, hogy adósság nélkül gazdálkodhassanak. Ennek ellenére vidám, megelégedett embereknek ismerem őket. Most azonban nyomott hangulat uralkodott náluk- A szülők keseregtek, sóhajtoztak.

„Elköltöztek a fiaink – panasolta az anya. – Azt hangoztatják, hogy az apa túl régimódi a kis gazdagságával. A lány még itthon van, de folyton ellenkezik a munkában. Egyáltalán semmihez nincs kedve. Most valóban nem valami szép az élet nálunk.”

Vreni, a leány meghallotta, hogy édesanyja befeketítette őt az evangélista előtt. Magamban azt kérdeztem, vajon én hogy reagáltam volna a szüleim vádló szavaira. Vreni hallgatott.

Összejövetel után még együtt ültünk egy csésze tea mellett, s az anyából újra ömlött a panasz az engedetlen leányról.

Vreni belépett a szobába, s az anya diadallal kijelentette: „Na, most már tudja az evangélista, milyen engedetlen teremtés vagy!”

Mivel a tanya minden helységtől távol esett, náluk töltöttem az éjszakát. Nehéz szívvel feküdtem le. Másnap reggel a háziasszony még egy kis reggelit készített.

Búcsúzásnál megkért: „Menj már be az istállóba és köszönj el az apától!”

„Szívesen – egyeztem bele. – És Vrenitől is szeretnék elbúcsúzni.”

„Arra nincs már idő, különben lekésed a vonatot” – tiltakozott az asszony.

„Jó, ha Vrenitől nem búcsúzhatom el, akkor az istállóba sem szükséges mennem.”

„A lány a disznóúlnál van, ott megtalálad” – mondta kelleetlenül az anya.

Valóban ott találtam. Könnyek áztatták az arcát.

„Vreni, el akartam búcsúzni tőled. Jó gyermek vagy?” – szólítottam meg.

„Hiszen hallotta” – felelt a lány dacosan, és ruhájával letörölte az arcát.

„Megtértél a konfirmációs kurzuson?” Vreni meglepődve nézett rám.

„Igen.”

„Megtaláltad a békességet?”

„Igen.”

„Akkor hát kedves gyermek vagy. Isten veled, kedves Vreni!”

Az apának csak odaintettem, és gyors tempóban elértem a vonatot.

Körülbelül negyed év múlva kerültem el oda ismét. Vreni rohant felém, barátságosan köszöntött, majd ismét eltűnt. Bent a házban odaszólt édesanyjának: „Von Bergen testvér jött.”

Azonnal éreztem, hogy jobb a hangulat, mint előző látogatásomkor. Étkezés közben anya és leánya egész vidámak voltak. Vreninek aztán el kellett vinnie a tejet a sajt üzembe.

Alig maradtunk magunkra az anyával, az asszony rögtön nekem esett. „Mit mondtál Vreninek legutóbbi látogatásod alkalmával?”

„Csupán néhány szót. Hiszen alig volt idő” – próbáltam kitérni.

„Tudni akarom, mit mondtál neki” – firtatta az asszony parancsoló hangon.

„Akkor meg én is tudni akarom, hogy miért akard tudni.”

Az anya elmondta: „Amikor legutóbb eltávoztál, Vreni teljesen megváltozva jött a reggelihez. Kezét apa vállára téve megkérdezte: 'Meg tudsz bocsátani nekem?' Utána hozzám is odajött ugyanezzel a kérdéssel. Azóta olyan szépen megvagyunk egymással. Ezért kérdem, mit mondtál neki.”

„Megkérdeztem, hogy megtért-e és talált-e békességet. Mikor igent mondott, még így szóltam: 'Isten veled, kedves Vreni!' Ennyi volt az egész, hiszen nagyon kellett sietnem.”

„És ez vitt végbe ilyen csodát?” – ámul az anya.

„Mondd, mint édesanya mikor nevezted őt utoljára kedves gyermekemnek?”

„Nem tudom. De ezt azonnal pótolni fogom. Ugyanis most igazán drága kapcsolatunk van egymással.”

Igen, ez ámulatos. Isten a hívőt ugyanúgy nevezi, mint saját Fiát, ahogy Máté 3,17-ben áll: *Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.* Azért mondja János apostol is: *Aki hisz az Isten Fiában, abban ugyanez a bizonyosság van (1. János5,10).*

Isten megőriz

A missziói sátor a szép neuenburgi tó mellett állt, ott hirdethettem az evangéliumot. Érdeklődők jöttek, hallgatták az Igét, egyesek beszélgetést kértek. Van-e szebb annál, mint amikor emberek, megnyílnak Isten Igéje előtt és elfogadják az üdvösség kínálatát? Ó, de szívesen végeztem a szolgálatot! Annak ellenére, hogy általában késő estig tartott. Hazafelé az út nem volt túl hosszú, de két, erdővel borított hegyen vezetett át. Még teljesen betelve az előző órák örömeivel, késő éjszaka nekivágtam az útnak. A második hegy erdejének valamelyik szakaszán megelőzött egy sportkocsi, és közvetlenül előttem megállt. Még éppen ki tudtam térni, és megállás nélkül sürgősen tovább hajtottam. Persze az én kis Opelem nem tudta felvenni a versenyt egy sportkocsival. Üldözöm hamarosan a sarkamban volt. Sőt, egy másik autó is részt vett a hajszában. Az első ismét megelőzött és elem állt, a második pedig mellém. Kitérni nem tudtam. Ki voltam szolgáltatta a két autósna. Vajon zsákmányt reméltek tőlem? Mi lehetett a szándékuk? Nyilván semmi jó. Mindketten kiszálltak és közeledtek felém. Szívemben Istenhez kiáltottam. Ebben a pillanatban fényszóró lámpája villant fel a tetőn. A két férfi azonnal megfordult, odarohantak az autójukhoz, és elviharzottak. Fellélegeztem.

Hálásan folytattam az utat. Szórol szóra megtapasztaltam, ami a Zsidókhoz írt levél 1. fejezetében áll: *Az ő angyalait szelekké teszi és szolgálait tűznek lángjává*, vagy az én esetemben éppen autók fényszóróivá. Isten ismét segített és megőrzött. Soha nem tudtam meg, mit akart az a két sötét alak.

Ruedi

Ruedi apósom fivére volt, és idősök otthonában élt. Az intézet vezetője egy napon felhívott, közölte, hogy Ruedi nagyon beteg. Állapota reménytelen, feltehetően közeledik a vég. Apósom szerette volna őt még egyszer látni, megkért, hogy vigyem el a fivéréhez.

Ruedi sokszor hallotta az evangéliumot, de soha nem fogadta el. Most tehát útban volt felkészületlenül itt hagyni a földet. Hitetlen apósom útközben figyelmeztetett: „Nehogy prédikálj Ruedinak! Haldoklót nem szabad nyugtalanítani. Ígérd meg, hogy békén hagyod!”

Ez egyáltalán nem volt kedvem szerinti kérés. Hogy engedhettem egy megtéretlen embert az örökkévalóságba menni anélkül, hogy legalább megkíséreltem volna Jézusról beszélni neki?

A szobájába érve Ruedi ránk pillantott, aztán ismét becsukta a szemét és hallgatott. Néztük egy ideig, de nem mozdult.

„Elkéstünk – súgta az apósom. – De kár! Milyen szép lett volna még néhány búcsúszót váltani velem!”

S akkor az otthon vezetője belépett a szobába.

Egyenesen az ágyhoz ment, és megrázta a részvétlenséget színlelő öreget. „Látogatód van – mondta. – Ahelyett hogy úgy tennél, mintha észre sem vetted volna, legalább utolsó napjaidban térj észhez! Egész életedet elpazaroltad, semmi értelmes dolgot nem tettél. Ennek ellenére még egyszer kezet rázok veled, de ez nyilván az utolsó alkalom lesz.”

Apósom némán hallgatta a szóáradatot. Forrt benne a felháborodás, már-már attól félttem, hogy nekimegy a vezetőnek. Ruedi nyilván jól megértette a szavakat, mert arcán félelem látszott. Az otthon vezetőjének távozása után odaléptem az ágy mellé.

„*Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb*” (1János 5,9) – idéztem a Szentírásból.

A beteg félelme mintha fokozódott volna.

„Ruedi – szóltam –, életed folyamán oly sokszor hallottad, hogy Jézus meghalt a kereszten a te bűneidért is. Ha ezt az áldozatot a magad számára elfogadod, akkor megmondom neked, milyen bizonyágot tesz Isten rólad. A szívedben kimondott igenre így fog válaszolni: *Ez az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm* (Máté 3,17).”

Ruedi kissé megnyugodott, s én elismételtem ezeket a szavakat. Erre kinyitotta a szemét, mereven a szoba felső sarkába nézett, és az arca felragyogott. Habár nem szólt egy szót sem, éreztük a pillanat szentségét. Most apósom is egyetértett azzal, hogy imádkozzam. Hazafelé szóltanul ültünk az autóban. Kb. 10 km-t mehettünk, amikor apósom a karomra tette a kezét, és mély meggyőződéssel mondta: „De jó, hogy velem voltál!”

Ruedi néhány nap múlva meghalt. Utolsó órájában újra meg újra elragadtatott mosollyal nézett a mennyezetre, mintha ott valami csodaszépet látna. Vajon Isten az otthon vezetőjének gorombaságát használta, hogy szóljon Ruedi szívéhez, és Jézus melletti döntésre bírja őt? A Golgota áldozatát még igénybe vehette? Felismerte, hogy mit tett Jézus az üdvösségéért?

(Folyt. köv.)

Az egyenblúz

Nem, az a világ elképzelhetetlen a mai diáklány számára. A múlt század közepe táján az állami tanítóképző növendékeit azonnal fel lehetett ismerni az utcán a kötelezően viselt ún. „Bocskai” sapkáról, rajta a zománcozott jelvényvel, a fekete harisnyáról, sötét kabátból. No meg a szolid hajviseletről, ami biztosította a kis preparinát, hogy a rettegett Anzsi néni, nem fog földrajz órán ráförmedni: „Fiam, micsoda oroszslánsörény van a fejedben?” (Egyébként nagy tudású, arany-szívű tanár volt. Bejárta a fél világot, tudott mutatni japán selyem kimonót, igazi kínai porcelánt, és fényképet, ami tevéhaton ábrázolta őt. Osztályzó noteszt sosem használt, de mindenre emlékezett.)

A háború tanulmányaink közepébe kaszált bele. Intézetünk – nagyon szerény, közönséges budapesti

bérházból átalakított iskola – nem nyithatta meg kapuját a nagy világegés után, mert bombatalálatot kapott. Kölcsön épületben folytattuk és fejeztük be a tanulást. De örültünk, hogy az osztályközösség majdnem hiánytalanul összeverődött. Párhuzamos évfolyamunk sosem volt, talán ezért is kovácsolódunk úgy össze.

A ballagásra nem autón érkeztek a szülők, nagynénik, nagybácsik. Feldíszített termünkben ritka csemegének tekintettük a minden egyes padra elhelyezett pohárka kakaót. Aztán megkezdődött a kenyérharc az ismét összeszűkülő országban a tanítói állásért.

*

Teltek az évek. Eleinte a kerek tízes fordulók alkalmával találkoztunk, kezdetben még egyik-másik tanárunkkal. Ők lassan elmaradtak, itt hagytak minket.

Az ötvenes jubileum után már évente jöttünk össze. És volt – még ma is van – olyan hűséges társ, aki rajta tartotta, tartja ujját a kapcsolatok ütőerén, tudja, hol köszöntött be öröm vagy bánat, hol született gyermek, azaz most már unoka, ki az, aki végleg kilépett a névsorból. Olyan aranyos jelenet, amikor a nyolcvanas éveikben járó matrónák a szinte érintés-közeli múltat idézik: „Lányok, emlékeztek rá...?”

Valamelyik alkalommal – kérésre – ki-ki elmondta élete eltelt évtizedeinek egyik maradandó élményét. Ott hallottam azt a történetet, amely miatt ezt a hosszú bevezetést megeresztettem.

Ica volt a mesélő. Kitűnő diplomát szerzett, főiskolai tanár lett, az 56-os eseményekkel kapcsolatban a rács mögötti életet is megkóstolta. Korát meghazudtoló rugalmassággal ma is hódol a turizmusnak. Hadd idézzem a szavait (persze nem tudom szó szerint).

„Szegény családból származtam. Tudjátok, hogy intézetünkben kötelező volt az egyenblúz, külön a hétköznapi, külön az ünnepi. (A hétköznapi enciánkék anyagból készült, rágombolható ujjal és zsinóros sujtással az akkori nemzeties szellemnek megfelelően, az ünneplő torockói hímzéses száda-blúz) Nem volt pénzünk rá. De édesanyámnak volt egyetlen ilyen színű ruhája. Szétfejtette, és...” – Ica hangja itt megbicsaklott. Az én torkomat is összeszorította valami. A szöveg folytatása nem is annyira fontos, inkább az eredmény. Az anya szép ruhájából egyenblúz lett.

Különböző alkalmakon többször elmeséltem azóta ezt a történetet. A kritikus fordulatnál mindig elakad a hangom. Szentimentális öregasszony vagyok? Szeretem az érzelgős eseményeket? Még az is lehet. De ami lényegesebb: mi vagy ki hagy bennünk maradandó nyomot késő vénségünkig? És milyen értéket tart megőrzésre méltónak a múltjából, akinek nem volt igazi édesanyja? *ITné*

MÉLTATÁS

Emlékezés Csokonai Vitéz Mihályra

Vitéz Mihályom, hadd köszöntselek!

Igaz, sosem találkoztam veled,
s tehozzád immár nem beszélhetek,

de verseidhez intézem szavam.
Csodálom, mennyi tarka téma van
a pikszisedben. Festetich uram

mögött Zsuzsanna s Rózsi – kis hamis –
jön, Szókratész, Apolló, Artemisz –
s van óda még az árnyékszékhez is.

Csikóbőr butykos nyújt csodás nedűt,
ma Bacchus-orgiák vigalma fűt,
máskor halotti tor keserve hűt.

Kihunyt reménység ontja könnyeit,
egér s a béka harca tombol itt
(hogy köztünk nem találsz ilyet, ne hidd).

Riválisod a gúny merész vasát
forgatja benned kéjesen? – Nahát,
epébe mártott penna szúrja át!

Vagy hogyha ennél szebb is kellene:
föl-fölparázslék Lilla kelleme,
a honfibú, mecénások kegye.

Susog neked a fű, fa, zöld határ,
Olümposzon bolyongsz, s a múzsa már
a Gráciáknak víg honába vár.

Hogy Debrecenben volt diákkorod,
kitűnik az; költői bocskorod
a szent Igében jártasan mozog.

A stílusod! Hol harsány kürt rivall
az ajkadon – görög gyökérre vall –,
hol ringat lágy, anakreóni dal.

(Igaz, vulgáris lesz itt-ott a szó.
Sugallja korhű eszme, ráció?
Ítéld meg a nyájas olvasó!)

De szólsz deákul, fordítsz franciát,
rugalmas ritmusodban nincs cibált,
szökellő jambusok, szép tercínák.

Minek soroljam? Vége-hossza nincs:
poézised kiváló, ritka kincs,
korszak-lezáró és nyitó kilincs.

Ám kérve-kérlek, ó, ne vedd zokon:
hiányt találtam, és ha azt fogom
felróni most baráti, szent jogon.

A téma-bőséget kutatva át
– ne érje hírneved törként a vád –
elbúsított, hogy nem zengtél – Anyát.

Jaj, utcanőre illő szó szalad
ki szádon, s rakni méltó védfalat
anyád köré, a jelződ elmarad.

Nem édesed volt tán, csak mostoha?
Ölében padra nem vágytál soha?
A sóhajod sem szállhatott oda,

hol kis lak áll, szüléd hol könnyezett?
„Királyfi három bánatán” se’ lett
a szíved bús, kesergő, megrepedt?

Mi műveidben, köztünk is hiány:
anyának érő, bátor, tiszta lány.
Elkorcsosultunk? Égető talány.

Lásd nemzetünk, nézd meg, hogy sorvadunk;
kevés a gyermek, mint fogyunk, fogyunk,
míg folyvást szebb jövőndőt álmodunk.

Költő! Ha köztünk most ütnél tanyát,
s Tihany echója visszhangozna rád,
hiszem, hogy új dalt pengetnél: ANYÁT! ITné

Aki anyját szégyelli...

Ch. község vasárnapi iskolájába járt egy nagyon értelmes fiúcska. Apja sajnos megrögzött alkoholista volt, az anya mosással kereste meg a szükséges anyagiakat, hogy gyermekeinek tisztességes nevelést tudjon biztosítani. A fiú reál gimnáziumba került, egyike volt a legjobb tanulóknak.

Egy napon édesanyjával lakásuk ajtajában állt. Szerény kis hajlék volt, az anya a ruhán, élelmen kívül nem tudott a házra is költeni. Ahogy ott álldogáltak, arra jött a fiú egyik osztálytársa, mire a gyerek gyorsan elhúzódott az édesanyjától.

„Ki volt az az asszony, akivel tegnap láttalak?” – kérdezte másnap az osztálytárs.

„A mosónőm” – hangzott a gyalázatos felelet.

Évek teltek el. A fiú erkölcsileg egyre lejjebb, lejjebb csúszott, s ma nyomorult, elzüllött ember.

Aki szégyelli édesanyját, nem becsüli szeretetét, fáradozását, sosem viszi sokra az életben.

„Tiszteld a te atyádat és anyádat...” (Ef 6,2)

A széttépett cédula:

Mahatma Gandi, az indiai jogász és szociális reformer beszámol életének egy jellemformáló eseményéről:

„Tizenöt éves koromban gyalázatos lopást követtem el. Adósságba keveredtem, s hogy ki tudjam fizetni, elloptam apám arany karkötőjét. Azonban bűnöm terhét nem bírtam elviselni. Odaálltam

édesapám elé, hogy beismerjem tettemet, de a szégyen miatt képtelen voltam felnyitni a számat. Ezért inkább leírtam a vallomást. Egész testemben reszketve nyújtottam át neki a cédulát.

Apám lassan végigolvasta a sorokat, aztán behunyta egy hosszú pillanatra a szemét, majd széttépte a papírost. Végül odahúzott magához és szorososan átölelt.

Attól kezdve sokkal jobban szerettem őt.”

„VOLT-e már ily hű barátod...”

Joseph Scriven életét tragédiák sorozata jellemezte. 1820-ban született Dublinban, a Trinity főiskolán tanult, majd megkezdte hosszú évekre tervezett lelkészi pályafutását. Röviddel az esküvő előtt vízbe fulladt a menyasszonya. Scriven elhagyta hazáját, hogy az iszonyú élmény emlékeitől meneküljön, és Kanadában telepedett le.

Évekkel később súlyos betegséggel ágynak esett. Egy szomszédja meglátogatta. Véletlenül észrevett az éjjeliszekrényen Scriven Bibliája alatt egy papírlapot. „Mi ez?” – kérdezte. Ének volt – egyházi ének. Scriven és egy barátja írták Joseph édesanyjának hosszú betegsége alatt. A hűséges fiú ezen keresztül akarta beteg anyjának továbbadni a vigaszt, amit ő nyert menyasszonya elvesztésekor. A szavak mély benyomást tettek az olvasóra.

*Ó, mi hű barátunk Jézus, hordja bűnünk, bánatunk,
Mily dicsőség, hogy nevében Istenhez fordulhatunk!
Mennyi békét elvesztünk, sírva hordjuk bánatunk,
S mind azért, mert hő imábanl Őhöz nem fordulunk.*

*ÉR-e próba vagy kísértés, háborúság zaklat-é?
El ne csüggedj ám miatta, vidd imádban Ő elé!
VOLT-e már ily hű barátod, gondod így ki fölveszi?
Látja minden gyöngeséged, tárd ki bátran Őneki*

*Nyomja-é bú gyöngé vállad, földi bánat terhel-é?
Drága Megváltód az orvos, vidd imádban Ő elé.
Mégvet, elhagy, kit szerettél? Vidd imádban Ő elé,
S Ő két karja közt ölelve visz a békeesség felé.*

Az ének mai napig egyik legkedvesebb lelki énekünk.

Pista bácsi élménye

Történetemet bizonyágtételként szeretném felhasználni azzal a reménységgel, amelyre megtérésem Igéje bátorít: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt” (Ézs 60:1).

Egy szombati napon párommal a piacra mentünk, s mivel különböző árut vittünk, külön is árusítottunk. Délkörül a feleségem sietve tartott felém, és meglepetésemre azt mondja: „Baj van, apu – de nem várt kérdést. – Találtam egy nagy pénztárcát tele pénzzel. De benne van a személyi igazolvány is.” Fellelegeztem, akkor megvan a megoldás. Átnéztük. Kemecei lakos a pénztárca tulajdonosa. Párom azt mondja: „Úgyis haza kell mennünk, holnap majd felkeressük.” „Nem jó, anyukám, ezt még ma meg kell oldanunk – feleltem.” Hazamentünk, megetettük a jószágot, esti mun-

kánkat elvégeztük. Azt találtam mondani: „Anyukám, ha örömet akarunk szerezni az illetőnek, és még magunknak is, akkor ma kell elmennünk.” Így is történt. Nagycserkesztől közel 40 km-re kellett menni, de ez nem számított. Beérkeztünk a faluba, elővettem az igazolványt, a villanyok már égtek, utcai embereket kértem segítségül. Ügyesen útbá igazítottak, megtaláltuk a házsámot. Izgatottan nyomtam a csengőt, az igazolvány a kezemben volt, hogy azonosíthassunk.

Hosszas várakozás után lépteket hallottam. Idős bácsi jött kifelé, kinyitotta a kiskaput, és a nyakamba borult, mikor meglátta, hogy megvan a pénztárca.

Az első remélt öröm ott jelentkezett, hogy behívott. Ő ment elől kiabálva: „Anyukám, megvan a pénztárca, meghozták a pénzzel együtt.” A felesége nem akarta hinni, azt mondta: a pénzt nem szokták visszaadni. Örömünk itt folytatódott, mert láttuk, hogy nyugdíjas bácsi az illető, aki elvesztette a pénztárcát, és mindkettőjük pénze benne volt. Elmondta, hogy unokájával járt Nyíregyházán, valami komoly dolgot akart vásárolni neki. A csarnokban egy hölgy vérnyomást mért pénzért. Ő is kihasználta az alkalmat, levette a kabátját, és valószínűleg a visszavételnél kiesett a pénztárcája a szék alá. A párom látta meg, a hölgy már nem volt ott.

Mindketten annyira örültek, hogy mindenáron meg akartak ajándékozni bennünket, a vitrinből az összes üveget nekünk akarták adni. Végül a bácsi benyúlt a pénztárcába, az aprót megmarkolta, ránk erőszakolta.

Annak is nagyon örültünk, hogy olyan helyre vittük vissza a pénzt, ahol a feleség állandóan ágyhoz kötött beteg volt. Amikor a beszélgetésben megerősítettük, hogy keresztyén hitünk miatt cselekedtünk így, a bácsi elmondta, hogy ő pedig presbiter. Egyszer talált egy üzletben 2000 forintot, visszament a pénztárhoz, és otthagyta azzal a kikötéssel, hogy ha jelentkeznek érte, adják vissza, de ha nem, egy idő után a pénz az övé marad. Egy idő után értesítették, hogy menjen a pénzért.

Nagy örömmel és meggyőződéssel mertem mondani, hogy „Ádám bácsi, most kamatozott az a cselekedete, amit a pénz megtalálásakor tett”.

Nem tudjuk, mi készítette a bácsit, hogy kb. három hét múlva felkereste a páromat, és pénzt nyomott a kezébe. Úgy érezte, hogy ezzel még tartozik. Köszönöm drága Uramnak, hogy történetemet megírhattam. Barzó István

Kedvesház

Nyírtelek és Belegrad határában állt egy nagyon rossz állapotban lévő, régi épület, amit a helybeliek csak Kaszárnyának hívtak, és amelyben 7 teljes roma család élt, összesen 47 fő. Borzasztó szegénységben, mocsokban, mindössze 2800 forintból ('90-

es évek eleje) tengődtek havonta. A Kaszárnya 15 km-re volt az iskolától, innen jártak be tanulni az itt élő cigány gyerekek. A nyírteleki iskolába 360 gyerek járt. Ebből 50 roma tanuló volt. Közülük akadt, aki lemorzsolódott, sokan megbuktak, mások korrekciós osztályba kerültek. Ide 14, többnyire túlkoros, hátrányos helyzetű tanuló járt, akiknek leginkább jó pedagógusra lett volna szükségük. A tantestület nem boldogult velük. Mosdatlanok voltak, igénytelenek, a tanulás nem érdekelte őket. Verekedések naponta előfordultak. A nem roma szülők azzal fenyegetőztek, hogy más iskolába íratják gyermekeiket. Az igazgatónő kétségbeesetten keresett valakit az osztály élére. A nyírteleki általános iskolában éppen akkor próbált állást találni Lázár Péter, eredetileg biológia, testnevelés szakos tanár. Elvállalta a korrekciós osztály tanítását. Első lépésként környezettanulmányt végzett, hogy megismerje az ott élő családokat. Roma származása miatt a telepen élő közösség azonnal befogadta. Ő pedig nyomban megtalálta a hangot a gyerekekkel és a szülőkkel. A gyerekek képességét nem ismerte, csak azt tudta, hogy nem szeretnek iskolába járni, tanulni, nem akarnak, nem is tudnak megfelelni az iskola elvárásainak.

Lázár Péter alternatív módon kezdett hozzá a problémás osztály tanításához. Sokat beszélgetett a gyerekekkel, meghallgatta ötleteiket, problémáikat és néhány hét múlva a gyerekek maguk jelezték igényüket, hogy tankönyvet szeretnének, tanulni akarnak.

A korrekciós osztály fantasztikus fejlődésen ment keresztül, és ez tantárgyi tudásban is mérhető volt. Azonban még mindig fennállt egy fontos probléma, amely az előbbre jutást nehezítette: a gyerekeknek a nap végén haza kellett menniük a kaszárnyába a szörnyű körülmények közé. Így született meg a hetes otthon-kollégium gondolata. Különböző támogatások segítségével, szülők és a lelkes nyírteleki pedagógusok közreműködésével létre jött a Kedvesház Kollégium. Az intézmény célkitűzése az volt, hogy a többszörösen hátrányos helyzetű, elsősorban roma gyerekek számára iskolai sikertelenségük megszüntetése érdekében szociális biztonságot és megfelelő tanulási feltételeket biztosítson. A gondoskodás a szülők, a családok felé is irányult és pozitívan hatott a családi környezetre. A kollégium és az iskola szorosan együttműködnek.

Honnan az elnevezés?

Mikor a telepről elkerült gyerekek első éjszakájukat készültek eltölteni a kollégiumban, Lázár Péter azon tűnődött, hogy vajon nincs-e honvágyuk. Nem hiányzik-e az otthon, a család. Volt a hálóban egy plüssállatokkal teli zsák. Abból minden gyerek választhatott egyet, hogy mellette legyen éjszaka. Ők lettek a „kedvesek”, akik hétvégén vigyáztak gazdáik ágyára, míg ők otthon voltak családjuknál. Így lett a kollégium neve Kedvesház.

A gemzsei kapcsolat

„2006. szeptember 1.-től a gemzsei iskola a Wesley János Többcélú Intézmény tagintézménye lett, fenntartója a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (MET), melynek célja biztosítani az iskolában a szegregáció-mentességet és az egyenlő bánásmód teljes körű érvényesülését”.

Interjú Lázár Péterrel és Bordács Margittal

Miért van szükség Gemzsn a Kedvesháza? Mi a hasonlóság a gemzsei és a nyírteleki gyerekek között?

L. P.: Mikor hozzákezdtem a Kedvesház kialakításához, azzal szembesültem, hogy ezek a gyerekek az iskolában hihetetlenül alulteljesítenek, és emellett nagyon ritkán járnak iskolába. A szülők egyenesen ellenségesek voltak az iskolával szemben.

És a tanárok hozzáállása?

L. P.: Többségük azt gondolta, hogy ilyen gyerekekkel semmit nem lehet kezdeni. Az emberek meg azt mondták, hogy „nem vagyunk jók semmire”, „a gyermekeink, akik iskolába jártak, mind kihullottak”, „én sem végeztem el az iskolát, nincs is erre mód, se remény”, mindenki nyom bennünket, annyit tehetünk, hogy 10.-én mikor megkapjuk a családi pótlékot bemegyünk a boltba, veszünk italt, bevásárolunk, s hogy mi lesz holnap az nem számít. Ilyen volt a helyzet.

Milyen a családok belső élete?

B. M.: A roma családok általában itt is sokgyerekesek. Ezeknek a gyerekeknek nagyon élménytelen a gyerekkora. Nemcsak azért mert nincsenek játékaik, hanem mert a szülőknél kialakult személyiségtorzulások és a rossz életvitel kihat a gyerekekre. Hiányzik a szeretet, a törődés.

Néhány eset

L. P.: Elképzelhetetlen esetek léteznek. Van például Gulácson egy 12 éves gyerek, aki már most a falu gengsztere. Egyébként penge agyú, jó mozgású, és nagyon eleven kis kölyök lenne. Mi történik vele? Családjában 4 fogyatékos van. A nevelőanyuka értelmi fogyatékos és elmebeteg egyszerre. Sívárság, lepusztultság, élettelenység jellemzi az otthonukat. Mit tesz ilyen helyzetben egy gyerek? Elkezd pénzt keresni és bűnöző lesz (...) Én 4 éves voltam, mikor intézetbe kerültem. Nagyon hiányzott az édesanyám. Ha nincs Edit néni és Miklós bácsi, nem is tudom mi lett volna velem. Az ember igyekszik tartós érzelmi kötődést kialakítani valakivel. Az ilyen gyerekeknek, akiről az előbb meséltem, akinek minden nap haza kell mennie a borzalmas körülmények közé, sokat segíthet egy Kedvesház.

B. M.: Volt egy kislány Beregdarócon, elneveztük „Mauglinak”. Mintha az őserdőből jött volna. Egyszerű szavakat nem ismert. Ha hozzáértünk elhúzó-

dott. Soha nem mosolygott. Kirakták testvéreivel együtt a napköziből, mert elviselhetetlenül bűdösek voltak. Így azonban tízórait sem kaptak. 9 testvér van a családban. Az apa börtönben ül, az anya a gyerekekkel egy 30 négyzetméteres lakásban él, a gyerekeknek 4,5 km-t kell gyalogolniuk az iskoláig. Játékaik nincsenek. Maugli mindenki réme volt. Bátyjával együtt fogyatékosnak tűnt. 3 szót ismert: az igent, a nemet és a nem tudom-ot. Úgy kellett beszélnem vele, mint egy 3 évessel. Ha ideges lett, négykézláb mászkált a pad alatt, húzgálta a gyerekek lábát, vagy elbújt a radiátor mögé, a tanári asztal alá. Játsszani kezdtem vele, és kiderült, hogy van logikája. Sajnos a család később adósság miatt elköltözött, nem tudom mi lett a kislányból. /Kivonatosan Iványi Lídia szakdolgozatából./ Eszerint vannak, akik hivatalos anyai elkötelezettség nélkül megragadják a lépcsőn lefelé csúszók kezét?

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Május 1. vasárnap (Quasi modo geniti) Ez 11,14-21

„...adok nekik egy szívet és új lelket...” (19)

Az „egy szív” nem egyetértést jelent, bár az is nagy ajándék, ha nincs széthúzás, megosztottság. Az Istentől kapott „szív” az egyetlen, mely befogadhatja az Urat, s amelyben megteremnek az Ige jó magvai. Új szív és új lélek csakis az Úr ajándékai. Mindenkinek adja, aki kész elfogadni.

Május 2. hétfő

2 Pét 3,14-18

„A mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok...” (15)

Van, akit könnyelműséggel, van, akit bosszúsággal tölt el, ha a várt esemény beteljesülése késlekedik. Olyanok is akadnak, akik úgy érzik, az Úr meggondolta magát. A világnak, benne az ember történetének soha nem lesz vége. Isten szándéka azonban egyértelmű: az ember sorsát csak részben a földön, nagyrészt az Ő szent közelében gondolta el. A szaporodó vészes jelek a világ vajúadásáról árulkodnak, de arról is, hogy még mindig tart a kegyelmi idő. Ne várj a döntéssel holnapig!

Május 3. kedd

Fil 4,10-13

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (13)

A mondat hangsúlyos szava: „a Krisztusban”. Meglehet, emberi erőm végéhez jutottam, ellenfeleim hatalmasabbak, a feladat meghaladja képességeimet. De aki a Krisztusban van, új, más teremtés. Ő adhat erőt a legnehezebb szolgálatok elvégzéséhez is.

Május 4. szerda

Apcs 10,17-24

„...az én életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem...azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól...” (24)

Munkahelyi óvintézkedések és előírások s ezeken túl szakszervezeti aktivisták kísérik figyelemmel munkánkat, ellenőrizve, hogy nem terhelődünk-e túl, nem

forog-e életünk veszélyben. Természetesen vannak hivatások, amelyekben kockáztatni kell, ilyenek a különböző mentő, katasztrófaelhárító vagy honvédő és rendészeti szolgálatok. Legszentebb hivatásunk az Úr Jézustól vett szolgálat is van ilyen drága, ahol dicsőség olykor az életnél fontosabbnak tekinteni a vállalás sikerét.

Május 5. csütörtök **Mt 6,9-13**

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” (11)

Olyan egyszerű megvenni a boltban mindennap a friss kenyeret, és sok minden mást melléje. Bizony sokan éheznek, nem kevés a nélkülöző gyerekek száma hazánkban sem. Talán benne van a te mindennapi kenyeredben mások fejadagja is. Örömmel nyisd meg a kezedet, légy eszköze az Úr imameghallgatásának, adj bátran, bőkezűen, mert jobb adni, mint kapni.

Május 6. péntek **Jer 2,20-28**

„Bizony háttal fordulnak felém és nem arccal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: kelj föl és szabadíts meg minket!” (27)

A bajban rögtön tudja az ember, hogy kire számíthat. Amikor jól mennek a dolgok, mellőzzük az Úr társaságát, sőt olykor egyenesen olyasmit teszünk, ami nem kedves az Ő szemében. Amikor bűneink következménye utolér bennünket, ösztönösen mégis a megtagadott, háttérbe szorított Isten jóságára apellálunk, s Ő, amilyen kegyelmes és szeretettel teli, meghallja kiáltásunkat és segítségünkre siet.

Május 7. szombat **Zsolt 84**

„Boldogok, akik lakozhatnak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen.” (5)

A zsoltáríró ujjongó hitvallásából hiányzik minden, ami a kötelességet olyan fárasztóvá teszi. Van, aki sajnálja az időt az Úrral való közösségre, míg más szeretne odaköltözni akár a ház küszöbére is, mert jobb ott egy nap, mint ezer másutt.

Május 8. vasárnap (Misericordias Domini)

Jn 10,22-29

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem...” (27)

Bárány és pásztora között egyedi, meghitt kapcsolat alakul ki. A kedves állat hibátlan ösztönrel választja ki jól ismert vezetőjét, akihez mélységes bizalom köti. Bármerre megy a juhász, báránya követi őt keskeny úton, sziklák közt, a halál árnyékának völgyében is, mert naponta sokszor tapasztalta a bátorító, vigasztaló, hívó szó áldásait.

Május 9. hétfő **Zsolt 103,1-14**

„Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal.” (6)

Az elnyomottak ugyanakkor jogfosztottak, többnyire nincs, akinek mersze volna kiállni mellettük. Az Úr azonban kérés nélkül is figyelemmel kíséri sorsukat, és bármilyen földi hatalmassal szemben megvédi igazukat, jogaikat. Soha ne mentegesd a hatalmat, ha érzéketlenül vagy ellenségesen viszonyul a jogaikban korlátozottakhoz. Tudd, hogy mennyei Atyád ilyen esetekben mindig a másik oldalon áll.

Május 10. kedd **Ézs 64,1-11**

„...Atyánk vagy... mi... kezed munkája vagyunk...mindnyájan.” (7)

Nem mi alkottuk Istenünket, mint a bálványimádók, hiszen egy általunk készített, saját elvárásainknak megfelelő felsőbb hatalom, szükségszerűen korlátozott és erőtlen. Ahogy nem lehetünk önmagunk szülei, úgy nem cserélhetünk szerepet Istennel sem. Olyan viszonyban vagyunk vele, mint a kézműves a kezében lévő agyaggal. Ő formál, mi alakulunk.

Május 11. szerda **Lk 8,4-18**

„Meglátsatok azért mi módon hallgatjátok...” (18)

Sok múlik Jézus példázata szerint azon, hogy valaki hogyan fogadja Isten Igéjét. A magvető olyan bőséggel szórja az áldást, hogy még az útfélre, a köves helyre, a tövises közé is kerül búza. Az Úr üzenete mindenüvé eljut. Csak a befogadó szív készségén múlik, lesz-e a hirdetett szónak gyümölcse a tettekben, a döntésekben.

Május 12. csütörtök **Ró 8,18-30**

„Aki...a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.” (27)

A szíveket Isten Szent Lelke vizsgálja, Ő van segítségünkre imáink megformálásában; jobban ismeri gondolatainkat, döntéseink háttérét, mint mi magunk. S nem csupán rólunk szóló ismeretei mélyek, hanem irántunk való elkötelezettsége és szeretete is meghatározó tényező könyörgéseinkben, s ha elfáradnánk, esedezik érettünk az Úrnál.

Május 13. péntek **Zsolt 139,1-12**

„Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: ott is a te kezed vezérelne engem...” (9-10)

Sem elbújni, sem elmenekülni, sem száműzetésbe kerülni nem tudnánk úgy, hogy Isten kereső, megváltó szeretete szorosban nyomunkban ne jönné. Idegen, távoli vidékeken kiszolgáltatottnak, elveszettnek érezzük magunkat. Ő azonban nem hagy árvául minket, érti a nyelvünket, tudja, mi bánt és mire van szükségünk, számíthatunk rá!

Május 14. szombat **Zsolt 119,105-112**

„Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről el nem feledkezem.” (109)

Egyesek csak akkor ragaszkodnak a szabályokhoz és előírásokhoz, ha a dolgok áttekinthetőek és jól men-

nek. A zsoltárfő arra int bizonyágtételében, hogy a veszedelem idején se hagyjuk felülírni Isten törvényeit. A szorongatottság nem ment fel a hűség alól. Sőt, költőnk vallomása szerint lelkünk nemcsak olykor, hanem mindig veszedelemben forog, s éppen ilyen körülmények között kell a győzelmet elérnünk.

Május 15. vasárnap (Jubilate) Mt 18,11-14

„...az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett volt.” (11)

Nem szívesen állunk „vesztett ügyek” mellé. Ráadásul könnyen lemondunk arról, amit erőfeszítés árán tarthatnánk csak meg. De ha ránk is így tekintene az Úr, mire számíthatnánk? Istennek hála, van valaki, Aki nem mond le rólunk elveszett állapotunkban sem. Nemcsak megtalálni kész, meg is tarthat, hogy soha többé el ne vesszünk.

Május 16. hétfő Zsolt 90

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussanak!” (12)

A bölcs ember mindenből tanul. Neveli az élő és élettelen környezet minden jele és történése, de az elmúlás tudata is. Időd bizony rövid. Meghozta-e már a feltétlenül szükséges döntéseket? Készen állsz akkor is, ha váratlanul kellene távoznod?

Május 17. keddi Zsolt 72,1-14

„Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki.” (11)

A királyok meglehetősen büszke teremtmények, a nagy nemzetek is inkább a kisebbek hódolatát igénylik, semhogy maguk alázkodnának meg. Bizonyágtételünkéből viszont nem maradhat ki a figyelmeztetés, hogy van egy náluk is nagyobb hatalom. Boldog, aki most önként hódol, mert egyszer ugyanis kényszerül majd térdet hajtani.

Május 18. szerda Ró 15,1-6

„...ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: hogy egy szívvel és egy szájjal dicsőítsétek az Istent...” (5-6)

Nincs fájdalmasabb és károsabb dolog, mint az egység hiánya. Mennyi jó ügy vetélt el a történelem folyamán széthúzás miatt! Szégyen, ha Isten gyermekei sem tudnak egységre jutni abban, Aki mindannyiunkhoz egyformán közel van. Isten dicsőségére hátha egyszer mégis egységre juthatnánk!

Május 19. csütörtök Gal 2,16-20

„...az Isten Fiában való hitben éle(k), aki szeretett engem és önmagát adta értem...” (20)

Eddigi életem az önszeretet (esetleg mások indokolatlan rajongása) jegyében zajlott. Most végre új látásra, új életre ébredtem: minden más szeretetet

zárójelbe tett az a jóság, amit „az Isten Fiában való hit által” tapasztalhattam meg, sőt életem és céloim egybeforrt vele. „Élek többé nem én, hanem bennem a Krisztus.”.

Május 20. péntek 2Móz 35,20-29

„...örömmel hoztak ajándékot az Úrnak.” (29)

Meggondoljuk, hogy mire költjük pénzünket, kinek adjuk vagyónkat. Változik a világ, egyre kevésbé „divat” nagy áldozatot hozni nemes ügyekért, a közjóért – de Isten országáért sem. Boldog világ, amikor Isten népe örömmel veszi magára az „Úr házána” és az elesetteknek gondját. Bizony, nagy kiváltság az!

Május 21. szombat Zsoltárok 27

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek?” (1)

Ezernyi félelem vesz körül bennünket, bár sokféle védelmi rendszert és kapcsolatot működtetünk. De van-e oka az aggodalomra annak, akinek örök világossága az Úr, és akit még a halál sem választhat el az Ő üdvözítő szeretetétől?!

Május 22. vasárnap (Cantate) Mt 21,12-17

„És otthagynak őket, kiment a városból...” (17)

Jézus türelme és megváltó szeretete határtalan. Mindent vállal az elveszett századik bárányért is, de nem küszködik értelmetlenül azokkal, akiknek van szemük, de nem akarnak látni, s bár mindent ismernek, mégsem akarnak megtérni az Úrhoz, hanem öngazoltságuk bátyái mögé rejtőznek. Jaj, ne kényszerülj meg tapasztalni, milyen az, amikor az Úr elhagyja a várost!

Május 23. hétfő Apc 1,1-9

„...veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim...” (8)

Az élet egyszerű feladataihoz, apró ütközeteinek győzelmes megvívásához is kevés az erőnk. A tanúságtétel többet kíván tőlünk. Nem támaszkodhatunk emberi adottságainkra. Töltse be engedelmes szívünket Isten Szent Lélek, hogy hatalmasan és hitelesen képviselhessük a Feltámadottat az igazságra és békességre szomjazó világ előtt!

Május 24. keddi Mt 14,22-33

„Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.” (28)

Péter a halálfélelem kavargó mélységeiben mégsem a biztos földi pontot akarta elérni. Történjék vele bármi is, ő Urához akart mindenáron odajutni. Vigyenek közelebb a Mesterhez életed viharai!

Május 25. szerda Mt 19,16-30

„...a gazdag nehezen megy be a mennyek országába.” (23)

A gazdagnak sok minden könnyebben megy. Előbb eléri földi céljait, mint a nincstelen. Isten országa azonban nem nyerhető meg pénzen, s a vagyonnak nincs odaát jelentősége. A pénz a mulandó világhoz

köt. Tépd el láncaidat, hogy szabad légy az üdvösség elfogadására. Értékesítsd itt javaidat a nélkülözők támogatására és kincsed lesz a mennyben!

Május 26. csütörtök

Ró 9,8-23

„...kicsoda vagy te, ó ember, hogy versengsz az Istennel?” (20)

Milyen sok ember (sajnos még keresztyén is) vitatja Isten kiválasztó kegyelmét, amikor Izraelről van szó! Pedig mindannyian így jutottunk az Úr közelébe, így nyertünk üdvösséget. Ha nincs kiválasztó kegyelem, valamennyien elvesztünk! Ne versengj hát az Úrral, hanem adj hálát Izraelért – rajta keresztül az éltető kijelentésért és ebből a népből való prófétákért, apostolokért, bizonyosságokért, legfőképpen pedig az üdvözítő Jézus Krisztusért!

Május 27. péntek

Mik 7,1-8

„...ha még a sötétben ülnék is, az Úr az én világosságom.” (8)

„Sötétben ülni” egyet jelent a kétségbeeséssel, megingással, tanácsstalansággal, magánnyal, megkísértett állapottal. Ilyenkor gyakran az Úrnak is hátat fordítunk, részben sértettségből, részben balgaságból, azt képzelvén, hogy meg kell várnunk, amíg méltóbb állapotba kerülünk. Nincs az a mélység, melybe le ne hatolna az Úr szeretetének bátorító világossága, amiben újra megláthatjuk a következő lépést.

Május 28. szombat

Zsolt 146

„Ne bízatok a fejedelemben, emberek fiában, aki meg nem menthet.” (3)

Ki ne hallott volna olyat, hogy bizonyos ügyek elintézése, felelősségre vonás elkerülése vagy más jelentős gond megoldása okán az emberek befolyásos személy kegyeit, segítségét keresik? Bármi sikernek mindig nagy az ára, az eredmény legalábbis kétséges. De miért nem támaszkodunk inkább hűséges Urunkra, aki megvesztegethetetlen, mindig jóságos és segítőkész irántunk?

Május 29. vasárnap (Rogate)

Luk 18,1-8

„...Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért...ha hosszútűrő is irántuk?”

Jézus az „éjjel és nappal” szüntelenül imádkozó „választottakat” akarja bátorítani. Ha hivatali személy pusztán érdekből gyorsan le akar zárni egy számára terhes ügyet, csupán hogy ne zaklassák, mennyivel inkább kész a türelmes és jóságos Isten a maga idejében („törvényes határidőn belül”) igazságot szolgáltatni övéinek?! Ne hagyj hát abba a buzgó imát!

Május 30. hétfő

Mt 19,13-15

„...a kisgyermeknek...ne tiltsátok meg..., hogy hozzám jöjjenek...” (14)

A gyerekeket kiforrotlan felelősségtudat és tapasztalathiány miatt nem szokás bizonyos helyekre, fontos személyekkel kapcsolatos meghatározó találkozásokra delegálni. A leghatalmasabb Úr társaságától azonban nem tilthatók el. Egyesület vagy vállalkozás tagjai talán nem lehetnek, ám övék a mennyek országa! Engedjétek őket a Megváltó közelébe!

Május 31. kedd

Zsolt 25,1-10

„Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.” (10)

Ki-ki „a maga útját” járja. Isten gyermeke a keskeny utat választotta. Nem egyszerű és nehézségek nélküli ez az ösvény, de szüntelenül csodákra bukkanunk és élményeink gazdagok Isten hűségének megtapasztalásában. Aki ezt a nyomot elhagyva ismét a maga útját választaná, ne higgye, hogy az Úr bármilyen irányba „utána viszi” az áldásokat. – ig –

HÍREK, IMATÁRGYAK

Nyári táborok

Jún. 27 (H) – júl. 4 (H), Hejce: gyerek-serdülő 8-11 és 12-14 éves korig.

Júl. 5 (K) – 12 (K), Hejce: kisifi-ifi 14-19 éves korig.

Aug. 4 (Cs) – 11 (Cs), Hejce: fiatal felnőttek és családok.

Aug. 11 (CS) – 18 (CS), Hejce: énekes/zenei tábor.

Aug. 19 (P) – 21 (V) dél, Nyíregyháza: csendesnapok.

Díjak: azonosak a tavalyiakkal.

TARTALOM

„Senki nem fogta a kezem...”	1
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Az egyenblúz	5
Méltatás <i>vers</i>	6
Aki anyját szégyelli	7
A széttépett cédula	7
„Volt-e már ily hú barátod...”	7
Pista bácsi élménye	7
Kedvesház	8
Még egy perc	9

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalban.